

Βουνό με βουνό δε σμίγει, ἄνθρωπος μ' ἄνθρωπο σμίγει (ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συναντήσεως προσώπων μετὰ πάροδοι πολλοῦ χρόνου ἔστω καὶ εἰς λίαν ἀπομακρυσμένας χώρας εὐρισκομένων) σύνηθ. || Ἄσμι.

Τρανός βουνός, ψηλός βουνός με ρεματιές καὶ λόγγους Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνός Κρήτ. (Σέλιν.) Χίος Ὀνός Κάμπ. Βουνοὶ Κύπρ. Ρόδ. Βουνὸν Κύπρ. Βουνὸ Κέως Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων.) Β'νὸ Σκυρ. Βουνὰ Χίος Βουνὸν τοῦ Καταράδ-σῆ Κύπρ. Ἀγιάνη Βουνὸ Πελοπν. (Λακων.) Ἄσπρος Βουνός Κάμπ. Δύο Βουνὰ Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Κάλκα Βουνὸ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καλογέρον Βουνὰ Πάρ. Λαβρούδας Β'νὸ Λῆμν. Μαῦρο Βουνὸ Ἀττικ. Κρήτ. (Βιάνν.) Μεγάλο Βουνὸ Ἀττικ. Μεάλο Βουνὸ Κάμπ. Ὁξὺς Βουνός Ρόδ. Ξυὰ Βουνὰ Ρόδ. Παχὺς Βουνός Κάμπ. Παχὺ Βουνὸ Ἄνδρ. Κάμπ. Πέρα Βουνὰ Πελοπν. (Βασαρ.) Στρογγυλὸ Βουνὸ Νάξ. (Κινίδ.) 2) Μέγας σωρός Ρόδ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. : Βουνοὶ καλαμποκιοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐνας βουνός σιτάρι Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «βουνός» σιτῆρας Κύπριοι.

Πβ. βουνί.

βουνοκόκορας ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ κόκορας.

Τὸ ἄγριον πτηνὸν τέτραξ. Συνών. βουνοπετεινός.

βουνοκορυφή ἡ, σύνηθ. βουνοκορυφή σύνηθ. βουνοκόκορο σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ κορυφή. Τὸ βουνοκόκορο διὰ τὸ βουνό.

Κορυφή, ἀκρόωρεια βουνοῦ.

βουνόκρυος ἐπίθ. Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. κρύος.

Ὁ ἐπὶ βουνοῦ εὐρισκόμενος καὶ παρέχων ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πηγῆς : Ἄσμι.

Ὁ μαῦρος μου ἐδίψασε καὶ πῆγε μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι πῆγε με βουνόκρυο πηγάδι,
μαῦρο μου ἔπινε νερό κ' ἐγὼ χειρονομῶν.

βουνολάγκαδο τό, ἁμάρτ. βουνολάγαδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βουνολάγκαδο Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ λαγκάδι.

1) Λαγκάδι βουνοῦ Νάξ. 2) Πληθ. βουνολάγαδα, βουνὰ καὶ λαγκάδια μαζί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Τῇ νύχτῃ κοῦσα κ' ἐτρίξα δὲ βουνολάγαδα κ' ἦτον ὁ δούκιος κ' ἐπάαινε (ἐκ παραμυθ.)

βουνολαγός ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ λαγός.

Λαγός τῶν ὀρέων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν καμπολαγός.

βουνολίμανο τό, Πιέρ Λοτί—Π. Π. Ὁ ψαράς τῆς Ἰσλανδ. 178.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ λιμάνι.

Λιμὴν περικλειόμενος ὑπὸ βουνῶν.

βουνοπάτης ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνὸ καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Ὁ σφετεριζόμενος ὀρεινὴν ἰδίᾳ δασώδη περιοχὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸ δημόσιον.

βουνοπέρδικα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ πέρδικα.

Πέρδιξ τῶν ὀρέων. Συνών. πετροπέρδικα.

βουνοπετεινός ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ πετεινός.

Βουνοκόκορας, ὁ ἰδ.

βουνοπλαγιά ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ πλαγιά.

Πλαγιά βουνοῦ, κλιτὺς ὄρους. Συνών. βουνόπλαγο. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ.

βουνόπλαγο τό, Ἡπ. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ. βουνοπλάγι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνόπλαγον, ὁ παρὰ τὸ βουνὸ καὶ πλάγι. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 2804 (ἐκδ. JSchmith) «ὁκάτι ἓνα βουνόπλαγον, τραχὺν γὰρ καὶ σπήλαιον».

Βουνοπλαγιά, ὁ ἰδ.

βουνοπορειά ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ πορειά.

Ὁρεινὴ διάβασις.

βουνόπουλλο (I) τό, Λεξ. Βλαστ. 371 καὶ 427. βουνόπον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουνόπουλλον, ὁπερ ἀπὸ τὸ οὐσ. βουνὸν καὶ τὴν κατάλ. -πουλλον. Πβ. Χρον. Μορ. Η στίχ. 2804 (ἐκδ. JSchmitt) «ὁκάτι ἓνα βουνόπουλλον, τραχὺν γὰρ με σπήλαιον». Τὸ βουνόπον διὰ τοῦ ἁμαρτ. μεταβατικοῦ τύπ. βουνόπ'λλον.

Μικρόν, χαμηλὸν βουνόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουνάκι.

βουνόπουλλο (II) τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ πουλλί.

Πτηνὸν διαιτώμενον εἰς τὰ βουνά.

βουνοσειρά ἡ, Μποῆμ Ἀγριοπούλ. 20 ΓΨυχάρ. Ἀγν. 85 καὶ 161—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ σειρά.

Σειρά βουνῶν, ὄροσειρά. Συνών. *βουναρειά, βουναρικό (ἰδ. βουναρικός 2).

βουνοτόπι τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἄκρις) Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ *τοπί < τοπίον ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. βουνότοπος.

Βουνότοπος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Σκαλωτὰ σὲ βουνοτόπι ἔφτειαζε ἀμπέλι Λεξ. Δημητρ.

βουνότοπος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ τόπος.

Τόπος ὀρεινός. Συνών. βουνοτόπι.

βουνότσιχλα ἡ, Θεσσ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημητρ. βουνοτσιχλα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ τσίχλα.

Κίχλη μεγάλη διαιτωμένη εἰς ὀρεινοὺς τόπους κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μικρὰν τὴν διαιτωμένην εἰς τόπους χαμηλοὺς, κίχλη ἢ ἱξοβόρος (turdus viscivorus).

βουνούλλι τό, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. 129—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ.

Ὑποκορ. ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ.

βουνούσις ὁ, Χίος (Καλαμ.)—Λεξ. Βλαστ. 434.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνί ἢ βουνὸ καὶ τῆς καταλ. -ούσις, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 111 καὶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 11-12.

